

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERAD

MAGASIN

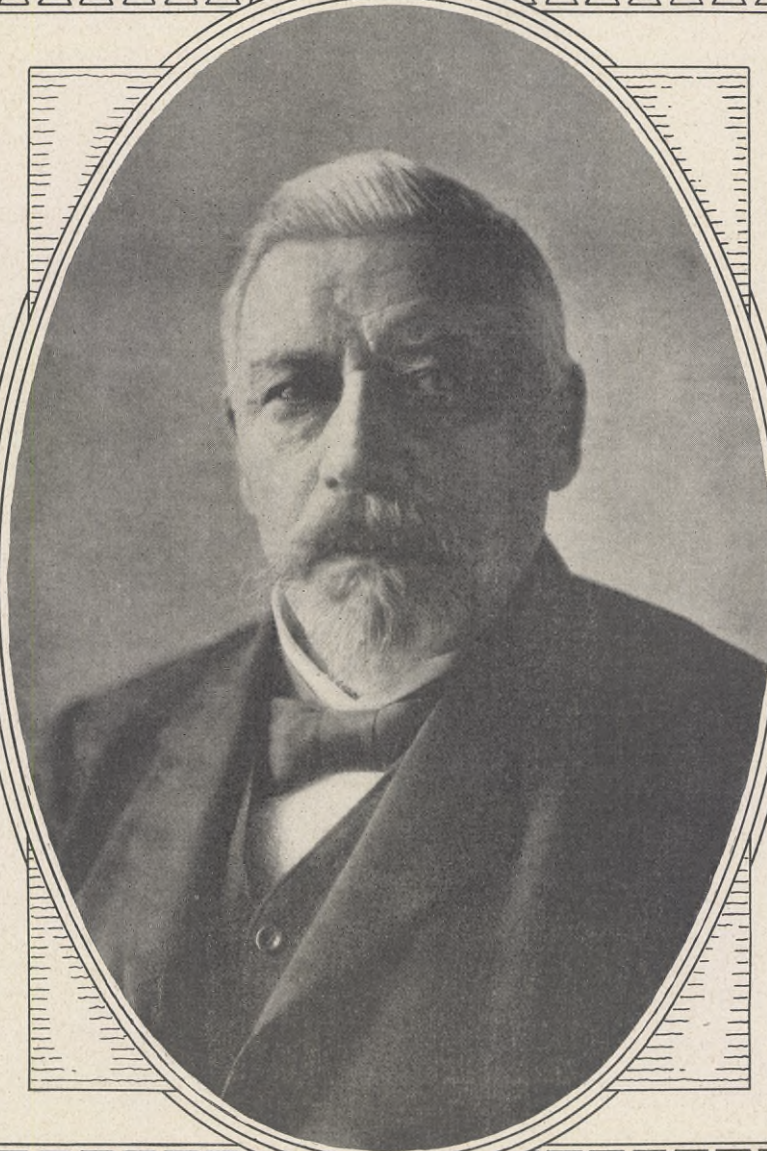

SKOLUNGDOMENS SKRIDSKOTÄFLINGAR Å ÖSTERMALMS IDROTTSPLATS, STOCKHOLM. — H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTO.

12TE ÅRG.

DEN 12 MARS 1911.

N° 24.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Sjöfverreparat.

J. Bronné

JÖNS BROMÉE.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den till riksdags-, om också icke till lefnadsåren äldste af Norrlands nuvarande representanter i Andra kammaren är häradsdomaren Jöns Bromée. Första gången invald i kammaren vid de val, som ägde rum på grund af 1887 års riksdagsupplösning, bevisar nämligen Bromée i år sin tjugooåttonde riksdag.

Jöns Bromée är född den 10 januari 1841 i Hackås församling af Jämtlands län, där han fortfarande är bosatt. Redan 1864 blef han ägare af det hemman i Billsta, som han ännu innehar och som skaffat honom det "ortstillägg" till hans namn, hvilket åtskiljer detsamma från kammarkamratens på Skånebänken likljudande: Broomé i Bårslöf. Här började han tidigt genomgå den ypperliga förskola för lagstiftarens kall, de lokala förtroendeuppdragen utgöra. I sin ort har han växelvis beklädt posterna som fjärdingsman — 1868—70 var han t. o. m. vice kronolänsman —, ledamot i hemsöcknens skolråd och kommunalnämnd samt vice ordförande i dess kommunalstämma. Naturligtvis vardt han jämväl tidigt ledamot af häradsnämnden och om det sätt hvarpå han där fyllt sin uppgift, vittnar bättre än något, att han knappt mer än 40-årig fick sig tilldelad den hedrande häradsdomare-titeln. I Jämtlands läns landsting invaldes han 1879 och har sedan med endast ett par kortare afbrott (1893—96, 1901—03) alltjämt tillhört detsamma. År 1906 valdes han första gången till tingets vice ordförande, ett uppdrag, som sedan förnyats.

Som oöfvan nämnts, valdes Bromée år 1887 första gången till ledamot af Andra kammaren som representant för Jämtlands läns östra domsaga. Som alla norrlänningar vid denna tid bekände han sig till rent frihandelsvänliga åsikter. I enlighet härmed anslöt han sig vid ankomsten till riksdagen till det gamla landtmannapartiet. I åtskilliga vid denna tid på dagordningen stående frågor intog han också en liberal hållning. Redan under sin första riksdagsperiod röstade han sålunda för utsträckning af rösträtten och för grundlagsstadgad församlingsrätt, men mot det försök till inskränkning i yttrandefriheten, som i den samtida politiska litteraturen är känt under namn af munkorgslagen. I andra frågor åter följde han landtmännens högerfraktion, såsom när han gaf sin röst för ett ifrågasatt margarinförbud och motverkade antagandet af gällande yrkeskyddslagstiftning. I sin mån var denna motsats i Bromées sätt att välja sina röstsedlar betecknande för mannen: den utgjorde ett vittnesbörd om hans själfständighet. När i början af 1895 års riksdag det gamla landtmannapartiet sammanslogs med det konservativa nya, hade denna egenskap till följd, att han vägrade att följa med i vändningen, utan i stället jämte ett antal liktänkande bröt sig ut ur sitt parti och tog en verksam del i bildandet af folkpartiet. Under de år i slutet af 1890-talet (1895—99), som detta Sveriges första liberala parti ägde bestånd, var han en af dess främsta ledande män, ordförande i dess förtroenderåd, och i sinom tid medverkade han kraftigt till dess uppgående (1900) i Liberala samlingspartiet, inom hvilket han fortfarande intager en aktad och inflytelserik ställning som medlem af dess förtroenderåd.

Den tid, då Bromée stod i spetsen för folkpartiet, fick han känna på, hvad det ville säga att tillhöra minoriteten så länge landtmannapartiet i kammaren var i besittning af obestridt flertal. Bromées utskotts-karriär hade varit rask nog, en naturlig följd af

hans klara hufvud och redbara arbetsamhet. Efter sedvanlig tre års pröfvotid i tillfälligt utskott vardt han 1891 suppleant i konstitutionsutskottet och befordrades 1894 till ordinarie ledamot af bevillningsutskottet. Följande år fick han ännu behålla denna plats, men efter folkpartiets bildande var det slut: 1896—99 aktades Bromée ovärdig att användas för uppdrag i ständigt utskott. Först vid 1900 års riksdag, i hvilken samlingspartiet tack vare resultaten af föregående års val intog en betydande ställning, återvaldes han till ledamot i bevillningsutskottet och har sedan framgent i detsamma haft säte, hvarvid han städe med påpasslighet och ifver fört frihandels talan och häfdat rättvisans grundsatser vid behandlingen af de beskattningsfrågor, som till utskottet hänskjutits. I fyra år (1903—06) var han utskottets vice ordförande.

Medan Bromée intog ställningen som folkpartiets officiella ledare, hade han rikliga tillfällen att lägga i dagen sin motvilja mot den klasslagstiftning och de ansatser till sådan, hvilka utmärkte ifrågavarande period. Omnämnas bör för öfrigt hans ståndpunkt i de båda hufvudfrågorna under 1900-talets första årtionde: försvarsfrågan och röststräfsfrågan.

I afseende på den förra ställde sig Bromée, som var ledamot af 1901 års särskilda utskott, tviflande gentemot såväl k. m:s förslag som det, hvilket slutligen vann riksdagens gillande. "Vi böra ihågkomma", yttrade han vid frågans behandling i riksdagen, "att i detta land blir försvaret starkt endast med uppoffringar efter förmåga och rättvist fördelade efter bärkraft, så att icke våra näringar och vår kulturella utveckling därmed hämmas, och genom att ungdomen stannar kvar i landet och hjälper oss med dess utveckling och försvar".

I afseende på röststräfsfrågan var Bromée såsom de allra flesta norrlänningar en bestämd motståndare till den proportionella valmetoden, hvilken framför allt i sin först föreslagna form kunde förutses skola leda till alldeles särskilda svårigheter i en landsdel, där valkretsarna på grund af befolkningens gleshet måste få den storlek som i Norrland. Redan vid 1904 års riksdag anslöt han sig till den s. k. Fläsbro-linien och vidhöll i fortsättningen orubbligt denna ståndpunkt.

I likhet med de flesta öfriga Norrlandsrepresentanter har Bromée varit synnerligen ifrig för den s. k. Norrlandsfrågans lyckliga lösning. Af regeringen insattes han som ledamot i den stora kommitté, som fick detta betydelsefulla spörsmåls utredning sig anförtrodd, och nedlade här ett dugande arbete. Dessförinnan hade han af regeringen tagits i anspråk för den kommitté, som 1899—1900 utarbetade förslag till ny legostadga. Åren 1901—03 hade Bromée Andra kammarens förtroende att vara statsrevisor och 1905 fick han säte i det då tillsatta hemliga utskott, med hvilket konungen förhandlade om unionskrisen.

Många riksdagsmän haiva kanske öfverträffat Bromée i Billsta i initiativrikedom och genom lysande inlägg i debatten. Men i ett står han oöfverträffad: i sin politiska personlighets oskrymtade hederlighet och rättfärdighet. Aldrig har hos honom af partiskäl eller undfallenhet förmärkts någon vacklan i fråga om det, om hvars riktighet eller gagnelighet för fäderneslandet han en gång blifvit öfvertygad. Och när allt kommer ikring — ligger icke en folkrepresentants förnämsta storhet just i detta?

DET NYA BARNSJUKHUSET SIMON OCH MATHILDA SACHS' MINNE, i Arstalunden, Stockholm. — T. h. PORTALEN. (H. 8. D:s Sthlmsfoto.)

Stockholms nyaste barnsjukhus, *Simon och Mathilda Sachs' minne*, har i dagarna blifvit färdigt. Den vackra och praktiskt inredda byggnaden är frukten af den 400,000 kr. donation, som Stockholms stad i februari 1907 mottog af herr och fru Josef Sachs samt herr och fru Arthur Thiel. Ritningarna till anläggningen ha utförts af arkitektfirman Tengbom & Torulf.

Vidstående bild: "IMPERFECTUM" i Uppsala — nu snart ett minne blott.

De gamla Uppsala-sevärdheterna och minnena från gångna dagar tyckas dömda att försvinna. Nu synes turen vara kommen till det öfver hela Sverige kända egenartade byggnadskomplexet i hörnet af Västa Agatan och Slottsgränd, hvilket af studentumorn erhållit namnet "*Imperfectum*" — en samling trähus, som af en akademikursor år 1859 skänktes till Uppsala universitet. "*Imperfectum*" annonseras nu af universitetet till salu. (Foto. Angel, Uppsala.)

På det gamla Rullans tomt i Uppsala reser sig nu en ny ståtlig byggnad, som i sig inrymmer en stor *konserter-salong* i öfre våningen samt en *kägelsalong* i den nedre. Byggnaden har till arkitekt hr Tore Lindberg i Uppsala. Konserter-salongen kommer att rymma c:a 400 personer och blir näst aulan stadens största allmänna samlings-sal.

Foto. Larsson, Uppsala. DE NYA KONCERT- OCH KÄGELSALONGERNA I UPPSALA.

Kliché: Ernst Sjöbergström.

Foto, Jøger. Sthlm.

SCEN UR “GÖSTA BERLINGS SAGA”, sista tablån (Majorskans död): 1. Majorskan på Ekeby — fru Fahlman. 2. Grefvinnan Dohna — fru Bosse. 3. Gösta Berling — hr Wingård.

Kliché: Bengt Silfversparre.

“Gösta Berlings saga” i dess af hr Algot Sandberg verkställda dramatisering, som den 4 mars gick öfver Svenska teaterns i Stockholm tiljor, är en samling tablåer, som i främsta rummet uppbäras af det lif författarinnan i dem en gång inblåst, men dock om än skickligt hoptogade, endast svagt återspegla det sällsamma skimmer hvare en underbar fantasi inramat “Gösta Berlings” odödliga gestalter.

Efter fotografi.

ÅREVECKAN: Skolungdomen i väntan på prisutdelningen från Grand Hotell. — På bobsleigh.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Åre var värdigt och väl beredt när säsongsens stora evenemang, Åreveckan, den 2 mars gick in.

Programmet var rikhaltigt och omväxlande. Första dagen var ungdomens — med diverse löpningar på skidor i terräng. På andra dagen försiggick skidloppning Åreskutan rundt m. m. Därpå följde de med så stort intresse motsedda täflingarna å bobsleigh, ävensom å kälke, o. s. v.

Om man så tänker på tillfällena till skridskosport, liksom äfven till skidkörning efter ren och åkning i akja, utflykterna till Tännforsen och flerstädes, iackelfester, regementsmusik och de förträffliga hotellen och restaurangerna på platsen, så förstår man att deltagarne i Åreveckan varit belättna, vare sig de varit där som täflande eller turister eller båda.

För porträtt.

Till vänster: ÖFVERSTELÖJTNANTEN VID SKÅNSKA HUSARREGEMENTET, FRIH. SVEN HERMELIN är, efter hvad med största bestämdhet uppges, nu definitivt designerad till chef för *Stadion* i Stockholm. Frih. H. var åren 1896—1907 styresman för Idrottsparken i Stockholm och är en utomordentligt nitisk främjare af svensk idrott.

Till höger: VÄSTERBOTTENS REGEMENTES SEGERRIKA LAG I ORIENTERINGSLÖPNINGEN Å SKIDOR: Fr. v. underlöjtnanterna *Burman, Häggström* och *Grafström*.

Foto. Garfvé, Umeå.

Den för 6:e arméfördeln. officerare nyligen anordnade *orienteringslöpnigen å skidor* med start och mål i *Bispgården* gaf till resultat att vandringspriset eröfrades af Västerbottens regementes sjunde lag med en verklig tid af 6 tim. 32 min. $\frac{3}{5}$ sek. och en reducerad tid af 6 tim. 16 min. $\frac{30}{5}$ sek. Då det är tredje gången som regementet i fråga hemfört priset,

H. S. Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliches: *Ungt Silfversparre.*

FRÅN SKOLUNGDOMENS VINTERTÄFLINGAR I STOCKHOLM: MAGDA MAUROY OCH GILLIS GRAFSTRÖM, de ojämförligt främste i konståkning å skridsko. — G. har redan, trots sin ungdom, hunnit också i utlandet — vid årets Berlinvecka — tillkämpa sig en vacker seger.

VÄSTERBOTTENS REGEMENTES NU HEMFÖRDA VANDRINGSPRIS: T. v. manskapets (vunnet vid budkafletäfling), mellerst officerarnes (för orienteringslöpfung, se oövan) — t. h. underofficerarnes (för orienteringslöpfung). (Foto. Garfvé, Umeå).

blir det nu dess egendom. — På grund af den djupa och lösa snön var täflingen synnerligen ansträngande. Tiderna voro dock mycket goda.

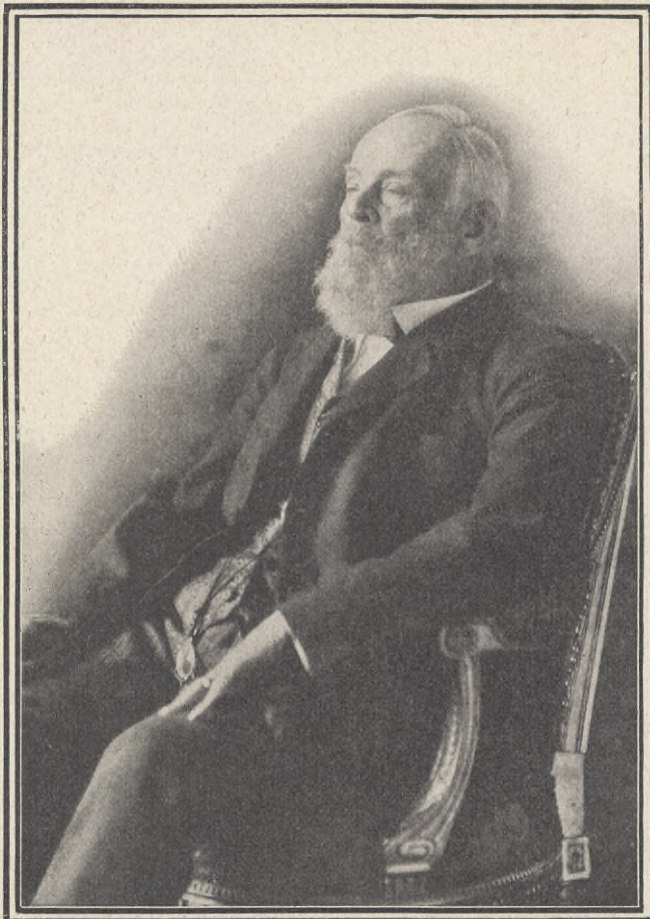

ÅRETS MÄSTERSKAPSPAR I KONSTÅKNING Å SKRIDSKO, frk. *Eilers* (tyska) och hr *Jakobsson* (finne).

ETT FURSTEJUBILEUM.

Stor och uppriktig var den entusiasm med hvilken hela det bayerska folket för tio år sedan hyllade sin prins-regent, då han fyllde sitt åttionde år. Och då han nu, den 12 mars, har tillryggalagt ännu ett decennium, torde hans folk med icke mindre, men snarare än starkare och ärligare övertygelse tilljubla honom sin hyllning.

I snart tjugofem år har nu prins *Luitpold* fört regeringen i Bayern. Konung Ludvig II fann år 1886 sin död i Starnberg-sjöns vågor, och hans broder och efterträdare, Otto, kunde såsom obotligt vansinnig endast till namnet bliwa konung. Hans farbroder, Luitpold, blef den som fick övertaga statsrodret. Och bayerska folket har aldrig haft anledning klaga öfver sin regent, som tvärtom förstått att i högsta grad tillvinna sig dess aktning och kärlek. Han har vetat att alltid stå öfver partierna och med allvar och

PRINSEN-REGENTEN AF BAYERN 90 ÅR.

plikttröhet sköta sin höga post.

Bland de beslutade hyllningsgårderna med anledning af 90-årsdagen må nämnas att, förutom nya jubileumsfrimärken, nya guldmynt skola utsläppas med prins-regentens porträtt.

Siamesiska sändebudet i Petersburg, *Phya Sudham Maitri*, anlände den 28 febr. till Stockholm för att bliwa ackrediterad äfven vid svenska hofvet. Dock kommer ingen särskild legation att här upprättas utan ministern förblir bosatt i Petersburg.

Minister Maitri, som vid detta sitt besök därjämte haft det speciella uppdraget att officiellt notificera regentskiftet i Siam, torde dröja i Sverige åtminstone ett par veckors tid. — Han anses såsom en af sitt lands mest framstående diplomater.

Efter fotografi.

Kliché: Beunt Silfverjarre.

SIAMESISKT SÄNDEBUD PÅ BESÖK I STOCKHOLM.

En af den tyska konstens världsbekanta mästare, målaren prof. *Fritz von Uhde* har i dagarna aflidit, i en ålder af 63 år.

Uhde torde vara en af de på en gång mest finkänsliga och mångsidiga naturerna bland det nittonde århundradets målare.

Sin världsuccés vann han först år 1884, med taflan "Låten barnen komma till mig" (nu i Leipzig-museet), det första af de verk, med hvilka han i konsekvent naturalism framställde den heliga historien i modern dräkt.

De bibliska målningarna bilda visserligen en liten, med synnerligen markant del af hans lifsverk. Hans pensel framtröllade därförutom otaliga landskapsbilder och porträtt.

I Uhdes utveckling kan man på sätt och vis studera alla de stadier som den tyska målarkonsten genomgått under de sista fyratio åren.

Under en tid af sitt lif var han en af ledarne för den tyska fri-luttskolan.

Efter porträtt.

Kliché: Beunt Silfverjarre.

FRITZ VON UHDE †

DANMARKS KONUNGAPAR I STOCKHOLM.

Den 2 mars anlände till hufvudstaden de *danska kungliga personerna*, hvilka såsom faddrar skulle närvara vid den lille Östgötaherdigens dop, nämligen konung Fredrik, drottning Lovisa, prinsessorna Thyra och Dagmar samt prins Gustav. De mottogos på perrongen af konung Gustaf. kronprinsparet, hertigparet af Södermanland och Västergötland, hertigen af Nerike och prins Bernadotte, ävensom af danska legationen, och i den kungliga väntsalen hade infunnit sig en stor del honoratiöres, främst excellenserna Lindman, greve Taube och frih. v. Essen.

DANSKA KONUNGAPARETS ANKOMST TILL STOCKHOLM: Vid

Centralstationen:

Främst Konungarne Gustaf o. Fredrik samt Prinsessan Ingeborg. — Därefter Drottning Lovisa; sist Prinsessan Thyra och Prins Carl.

Nedan: FRÅN SV. KYRKANS I LONDON INVIGNING DEN 25 FEBR.: Biskop Rodhe förrättar invigningsceremonien. T. v. om bisk. R. synes biskopen af Salisbury, den engelske kyrkliga representanten. (Se äfven föreg. n:r.)

Nedan: SVENSKA

KONUNGAPARETS FADDERGÅFVA TILL HERTIGEN AF ÖSTERGÖTLAND: *Terrin med plåt i drifvet silver, i antik stil efter ritning af arkitekten E. Heurlin utförd å hofjuvelerare K. Andersons verkstäder efter en liknande pjäs, som finnes i konungens samlingar.*

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfversparre.

HERTIGENS AF ÖSTERGÖTLAND DOP.

KONUNG FREDRIK.

PRINSESSAN THYRA.

PRINSESSAN DAGMAR.

DROTTNING LOVISA.

PRINS GUSTAV.

PRINSESSAN INGEBORG MED HERTIGEN AF ÖSTERGÖTLAND

DE DANSKA KUNGLIGA GÄSTERNA.

DOPRUMMET: Hallen i prins Carls Djurgårdspalats, dekorerad för dopet.

Foto. Blomberg, Södm.

H. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Hertigens af Östergötland dop förrättades den 3 mars på eftermiddagen ute i den furstlige faderns, prins Carl, palats å Djurgården, hvilket dagen till ära var iklädt rik flaggskrud. Till den högtidliga akten hade ett stort antal inbjudningar utfärdats. Sedan samtliga gäster församlats i den till ett kapell omdanade stora hallen, inträdde de kungliga svenska och danska personerna, med konung Gustaf och drottning Lovisa samt

konung Fredrik och kronprinsessan Margareta i teten. Dopet förrättades därefter i enlighet med ritualen af hofpredikanten biskop Billing; den nyfödde prinsen bars fram till dopet af änkedrottning Sofia, understödd af prinsens moder, prinsessan Ingeborg, och hertigen af Nerke. Det lilla furstebarnet erhöi i dopet namnen Carl Gustaf-Oscar Fredrik Christian, med titel hertig af Östergötland.

“TITUS” Å K. DRAMATISKA TEATERN.

ARVID JÄRNE-
FELT,
“Titus” författare

Foto. Jäger, Sthm.

Kliché: Kem. A.-B. Demot. Sjöströmsparre, Sthm.-Gbg.

T. v.: FRÖKEN OLGA RAPHAEL, som med behag och uttrycksfullhet utförde ett solonummer i backanternas dans. Mellert: HR ANDERS DE WAHL som Titus Flavius. T. h.: FRÖKEN HILDA BORGSTRÖM som furstinnan Berenike.

Vi ha å sidan 372 visat en bild ur dramatiseringen af “Gösta Berlings saga”. Med framförandet häraf och af den finske författaren och dramaturgen Arvid Järnefelts historiska skådespel “Titus” å K. Dramatiska Teatern den 2 mars har hufvudstads-publiken fått bevitna ett par i sitt slag ganska märkliga premiärer. De äro märkliga ej blott så till vida som de gifvit respektive teatrar tillfälle att inom ramen af en lysande och stiltrogen uppsättning föra fram hela den väldiga personal hvaröfver de vid behof kunna disponera utan äfven därför, att de hvar på

sitt sätt behandla ämnen som alltid kunna påräkna ett särskildt intresse.

I “Titus” upprullas bilder från det romerska kejsardömet praktfulla och stormiga tid, i “Gösta Berlings saga” söka sig Selma Lagerlöfs odödliga gestalter fram till verklighet och lif.

Handlingen i det förstnämnda stycket sluter sig helt kring Titus Flavius, hvars kamp och inre strider återgävas af herr Anders de Wahl med all den intensitet och konstnärliga uppfattning, som känneteckna denne utmärkte skådespelare.

Foto. Jäger, Sthm.

Kliché: Kem. A.-B. Demot. Sjöströmsparre, Sthm.-Gbg.

SCEN UR “TITUS”, 5:TE AKTEN: 1. Domitia — fröken Tyra Zanderholm. 2. Domitianus — hr Ivan Hedqvist. 3. Callias — hr August Lindberg. 4. Titus Flavius — hr Anders de Wahl.

MEMLEMMARNE AF BRIANDSKA REGERINGEN VID KRIGSMINISTER BRUNS BEGRAFNING.

1. Ministerpresidenten *Aristide Briand*, 2. utrikesminister *Stéphen Pichon*, 3. kolonialmin. *Jean Morel*, 4. finansmin. *L. Klotz*, 5. justitiemin. *Théodore Girard*, 6. undervisn. min. *Maurice Faure*, 7. jordbruksmin. *Raynaud*, 8. understatssekr. för örlogsmarin *Gabriel Guist'hau*, 9. understatssekr. för armén *Joseph Noulens*, 10. min. för offentl. arb. *Puech*, 11. understatssekr. för de sköna konsterna *Dujardin-Beaumetz*, 12. arbetsmin. *Laferre*, 13. marinmin. *Boué de Lapeyrère*.

MONIS,
den nye konseljpresidenten.

DELCASSÉ,
den nye marinministern.

Under utomordentlig tillslutning försiggick den 27 febr. i Paris krigsminister Bruns jordfästning. I sorgehögtidigheterna deltog bl. a. president Fallières och regeringens medlemmar. General Michel skildrade den aflidnes lifsgärning, och ministerpresident Briand höll ett minnestal öfver den bortgångnes lifsgärning, hvori han som dennes hufvudförtjänst framhöll att han infört vetenskapens senaste upptäckter till gagn för försvaret — hans är förtjänsten att Frankrikes luftskeppsflotta blifvit nr ett bland alla nationer. (Se vidare sid. 380).

Efter fotografier.

FRÅN KRIGSMINISTER BRUNS LIKFÄRD.

Klitché: Kem. A.-D. Benjt Silfverparre, Sthlm.—Gbj.

Gamle Balke — revisorn — gick med små korta steg till sitt ämbetsverk.

Det var en dag på förvåren, kall och blank och hänfullt vacker. En af dessa stockholmska april-dagar, när man hvarken vet hur man skall vara klädd eller hur man bör tänka. Blott motvilligt kommer våren nu för tiden till denna gråa stad. Det är alltid några veckors falskt allarm först, och under dessa veckor hinner man genonlöpa hela skalan af förhoppningar och misräkningar. Man blir ond och blek och förkyld som när man får vänta på ett rendezvous. Och när den försumliga ändtligen är där, går hon ändå fri från förebråelser.

Stockholmsvåren förtjänar förebråelser. Den är lögnaktig och lätt på foten. Det är därför vi älska den.

Revisorn tänkte inte så mycket på detta. Han var sextio år, och hans blygsamma men aktade samhällsställning hade inriktat hans tankar åt andra håll. Han kände visserligen en svag oro i hjärt-trakten — mellan hjärtat och magen — men han tillskref inte våren, utan den föregående kvällens små libationer denna icke ovanliga känsla. Omkring honom började dagens färdsel; han såg och hörde den utan att se och höra. Han gick som med skygg-lappar samma väg han gått i mer än trettio år: öfver Riddarhustorget och bron in på holmen med de gamla palatsen, där det skrefs och räknades och dömdes och där minna och luntorna föllo sönder. Ett tåg svepte in honom några ögonblick i en hvit sky. Det var ingen gud som kom ut ur den skyn. Det var revisor Johan Jesper Balke med femtusen kronors lön och lite räntor därtill och med en gul-grå mustaschtofs under en trind och godhjärtad näsa — ett barns och en fauns.

I den gamla ämbetslokalen eldade man ännu med björkved i stora, blomliga kakelugnar. Allt var åldrigt och vördnadsvärdt. Den blå registraturen med kalfrygg fyllde väggarna. Snusdosan och vatten-karaffen och spottlådan hade en patriarkalisk grandezza öfver sig som stämde till andakt, och brasan sprakade inte. Den brann sömnigt och förnämt som en brasa skall brinna i ett gammalt svenskt ämbetsverk som bibehåller kontinuiteten.

Men utanför låg Mälaren, hvass och vartindrande i ett oroligt ljus. ngslupar fjärkade förbi; en fabrikkörsten bolmade svart på motsatta stranden. Och böljorna hoppade och lekte.

Balke nickade åt sin kamrat — en herre vid hans år — snusade, gick fram till fönstret, snöt sig, såg ut, vände inåt rummet till brasan, lyfte på rock-skörten och fick värmen bakifrån, snöt sig omigen och var så färdig. Papperen väntade där han lagt dem, och siffrorna väntade också. Det var ingen brådska och det tog aldrig slut. Han föreställde sig evigheten som en ändlös sifferkolumn, och det hade aldrig på allvar fallit honom in att döden skulle göra något verkligt afbrott i hans nuvarande lif. Han skulle fortsätta att summera. Kanske var han redan död utan att han visste det. Det är inte så lätt för en gammal ämbetsman att veta om han är död eller levande.

De båda herrarne bytte icke många ord. De voro trofasta vänner och träffades hela dagarna, här på förmiddagen och på Östergötland om kvällarna. Och de kände hvar skrymsla i hvarandras lif.

En bit sol föll in på kalfskinnen, och det sved i revisorns ögon. Den besynnerliga känslan i hjärt-trakten gjorde sig åter påmind. Han försökte erinra sig om det reglementerade groggantalet af en eller annan anledning öfverskridits i går, men han kunde inte finna det.

— Fan vet hvad det är, tänkte han.

Och han dök ner i siffrorna.

Men det gick illa med arbetet. Siffrorna äro så olika olika dagar. Ibland äro de mjuka som vax och låta knåda ihop sig utan svårighet, och ibland äro de hårda och fientliga och sätta sig på tvären för det minsta. På våren bruka de vara värst. När allting annat vill smälta samman och förenas, bli siffrorna till sten. Men det visste inte den gamle revisorn, ty man tänker sällan öfver det som man dagligen har under ögonen.

Han smög en blick på sin kamrat. Där gick arbetet som vanligt. Ett svagt snörflande ljud ackompanjerade.

— Det är något fel med mig, sade Balke. Mechanismen är i olag. Jag får inte ihop det.

— Är du sjuk?

— Nej. Jag vet inte hvad det är.

— Ta dig en promenad då, så träffas vi i kväll. Här springer inget bort.

Och så kom revisorn ut i solen midt på blanka förmiddagen, hvilket inte hänt på länge. Han kände sig förlägen och yr-i hufvudet och begrep mindre än någonsin hur allt gått till, när han stegade i väg utmed Riddarholmskanalen som en dagdrifvare, en skolsjuk, en fördetting. Det är så det känns att bli pensionsmässig, tänkte han. Och en rysning skakade honom. Hvad i himlens namn skulle han ta sig till? Han hade ett dunkelt behof af sällskap. Men allt anständigt folk var ju i arbete så här dags på dagen.

Jag vänder om, fortsatte han att resonnera. Det blir bäst. Men då kom han plötsligt att erinra sig att han var begåfvad med en systerson, som hjälpte till att konsumera hans cigarrer och hans räntor. En inspektion vore kanske inte ur vägen. Den unge herrn låg och läste juridik på hans bekostnad, men han tycktes ha intresse för en del annat också. Revisorn gick och tuggade på ett beslut: om han nu satt snällt hemma, den unge mannen nämligen, så ville han bjuda honom på middag. En liten vårmiddag. Det var ju vår ute.

I samma ögonblick han tänkte detta kände han också luftens friskhet och oro, människornas muntra brådska, den nya pulsen i allt — kände detta som någonting där han själf var med på ett hörn, någonting som på ett mystiskt sätt äfven angick honom. Det var en underlig dag. Och han log i tanken öfver sitt beslut. Men naturligtvis var inte pojken hemma: man sitter inte och väntar på lyckan i en gammal revisors skepnad.

Han ringde på i ett hus på Östermalm. Jo, san-nerligen. Den unge mannen kom själf i dörren. Han dolde artigt sin öfverraskning, och revisorn klef in i ett rum där det till och med låg böcker framme. Tjocka böcker som sågo ut att vara de rätta.

— Du tycks flita. Revisorn nickade välvilligt.

— Ja.

— Nå, så. Jag hade annars en tanke på att du kunde äta middag med mig, jag har gjort mig ledig och det är en skön dag. Men jag vill inte insistera . . . Han satt i gungstolen och knarkade fram hvart ord han sade. Och han väntade. Men det ansikte han sökte kom inte upp.

— Tack kära morbror, i dag går det inte. Jag har tentamen.

— När då?

— I morgon.

— Och du kan inte slita dig lös ett par timmar?

— Jag hinner inte. Men det var bra snällt af morbror . . .

Det blef grått i revisorn; han sade något om att arbetet naturligtvis bör gå före nöjena, och så gick

han. Ute hade det blifvit ljummare, och nu såg och hörde och förnam han våren i allting. I solen på takkrönen, i hundarnas lek, i de blixtrande rutorna, i spårvagnsklockorna, i automobilernas afskyvärda tutande som hade fått en ton af oförskämd lifsglädje, i rännstenarna som speglade blått, i dufvornas kurr, i vattnet under Norrbro, i vimplar och flaggor och ångbåtsrökar och en full käring som polisen tog. Han greps af en oresonlig ilska. Han var naturligtvis för gammal. Bara han, han ensam af allt lefvande fick inte vara med. Men han skulle vara med. Det var en märkvärdig dag.

Och innan han visste ordet af satt han i en droska på väg ut till Djurgårdsbrunn. Sin middag skulle han ha, och han skulle dricka champagne, som han afskydde, och äta dyrt och godt. Våren skulle inte försöka smita förbi hans dörr. Han tog den i vingpennorna och tvang den att skåla för gamla Johan Balke, som kunde vara ung ännu med sina sextio år och med en systerson som valt den olämpligaste dag under året att vara gammal på.

Han fick ett rum en trappa upp i restauranten, och medan flickan dukade stod han och såg ut på den tomma gårdsplanen där ett par lediga kypare slogos. Han såg också på flickan ibland och gjorde till och med ett försök att lägga armen om lifvet på henne. Det hade ingen nämnvärd effekt. Hon smålog litet förvånad åt den kuriösa gamla herrn, men utan ovilja och utan nöje. Och revisorn lugnade sig i soffhörnet med sin kaviar, sina färserade oliver och sin Ödåkra.

När champagnen kom slog han upp ett glas åt flickan. Hon drack på stående fot och vederbörligt afstånd, tackade och neg. Så firade gamla Balke vårens ankomst.

Och åter föll han tillbaka i soffhörnet. Han kände inte längre något ondt i hjärtat och inte heller den plötsliga ilskan som för ett par timmar sedan. Ett vått vemod lade sig öfver ögonen; han begrep inte hvarför han satt här, men han beslöt att låta frågan anstå. En obekant makt hade med våld ryckt honom utanför den cirkel, som omfattade hans tillvaro, och det hade varit tillräckligt med ett enda steg för att få honom hit. Det är det första steget som är det afgörande. Om han inte tagit permission i förmiddags, så hade Kristin, hushållerskan, nu dukat fram köttbullarna och buljongen. Det var en märkvärdig dag.

Plötsligt spratt han till vid en biltrumpet. Han gick till fönstret och såg just en stor elegant låda hålla utanför grinden. Ett ungt par steg ur.

Han dök hastigt bakom gardinen. I den unge mannen hade han känt igen sin systerson, och det tog ett tag i hjärtat på honom. En blodsky for uppåt hufvudet. Han stod stilla och höll andan, medan han hörde den gamla trättrappan knarra under stegen. Så öppnades dörren till rummet bredvid hans, det bestäldes middag, dörren flög igen och något lät som en kyss, som många kyssar. Och så skrattades det och rasades, och så blef det tyst. Bara några hviskningar och suckar.

Revisorn höll fortfarande andan. Ett ögonblick flög det igenom hans hufvud att rusa in och ta den goda herrn i örat. Men hans krafter voro på något vis slut. Han kände sig förslamad och mycket trött och mycket gammal. Det gjorde ondt i sidan, i magen, i nacken. Nu började också ögonen svida, och ju högre de skrattade därinne desto värre gjorde det. Men värst var det när det blef alldeles tyst.

Nu åt man, och revisorn hade hunnit till kaffet och cigarren. En aning om skymning smög in i kabyssen. Trädens grenverk, ännu naket och tomt, rörde sig oredigt utanför, en ångslup blåste jäm-

merligt i kanalen, allt var så tungt och besynnerligt. Men det besynnerligaste af allt var att han, den ovärdigt bedragna och af ödet förföljda revisor Johan Jesper Balke, icke längre hyste något hat hvarken till detta öde eller till bedragaren därinne som sjöng en varietévisa med tarfliga ord och vacker melodi.

— Jag kommer ändå aldrig att förlåta honom, tänkte han. Och i samma stund hade han redan gjort det.

Hastigt ringde han på flickan och fick räkningen.

— Det tycks vara ett muntert par därinne, sade han med låg röst.

— Ja, och så vackert.

Flickan såg helt förtjust ut. Inte en skymt af afundsjuke. Hela hennes ansikte strålade, skälmaktigt och halft moderligt på en gång. Revisorn stirrade på henne nyfiken. En underlig dag var det i alla fall, och nu fick han försöka att komma härifrån. Nästan som en brottsling smög han sig utför trappan, dödsskrämd för att dörren bredvid skulle öppnas. Men det var ingen fara. Den hölls igen inifrån.

I en gammal ruggig droska med en ruggig häst och en ännu ruggigare kusk trillade revisorn in till staden igen i den fallande skymningen. Bilarna susade förbi; så åkte våren. Hans ekipage föreföll honom med ens fantastiskt, antediluvianskt, överkligt i en ny tid. Och han föreföll sig själf på samma sätt. Det var ju som en förvirrad dröm att han befann sig härute på Djurgården, när han borde ligga och sofva middag på sin soffa. Han hörde inte till dem som gå ifrån sina vanor. Om man det gör, tror man sig drömma. Därför fann revisorn alltsammans överkligt, och han vaknade inte ur drömmen förrän han satt på Östergötland groggdags och lugnade sin gamle vän och ämbetsbror genom att mäta det flytande guldet med stadig och gifmild hand.

Men morgonen därpå skref han till sin systerson. "Kära gosse", skref han. "Det gladdade mig att se din flit. Jag hoppas din tentamen nu är lyckligt öfver, och jag sänder dig här några tiotusent blöta den med. Jag vet att tentamina brukar kosta pengar. Du får söka dig ett annat sällskap än mitt för tillfället. Jag är litet krasslig. Din tillgifne morbror Johan."

Och så gick revisor Balke upp i rätten. Han återfann sina siffror, och de gjorde inte längre något motstånd. Men ute blef det så småningom riktigt vår, alldeles som det brukar bli en gång om året, och en vacker dag kunde revisorn dricka sin grogg ute. Då förstod han att det var sommar, och han kände sig tacksam mot skapelsen som inte gick ifrån sina vanor.

(Forts. från sid. 378).

Öfvervarandet af den hädangångne ministerkolligans jordfästning var *ministären Briands* sista ämbetshandling — omedelbart därefter begäfvos sig regeringsmedlemmarna till Elysée för att ingifva sin demissionsansökan.

Briands ministär bildades i juli 1909, då Clemenceau störtades; efter den stora debatten om järnvägstrejken rekonstruerades kabinettet den 4 nov. 1910. Det häftiga angrepp i deputeradekammaren, efter hvilket ministären afgick, var riktadt mot Briands förhållande till de återuppträdande kongregationerna, gentemot hvilka han beskyldes för att ha uppträdt alltför slappt.

Den nya regeringen, som torde beteckna en förändring i radikal riktning af regeringspolitiken, har bildats af senator *Monis*. Dess starka namn äro storfinansiären *Berteaux*, som öfvertagit krigsministerportföljen, hvilken han förut en gång beklädt, och f. utrikesministern *Delcassé* hvilken nu skall bekläda marinministertaburetten.

BUFFONS BOSTAD VID "JARDIN DES PLANTES", MED DEN NU UPPSATTA MINNESTAFLAN.

Å den byggnad vid Jardin des Plantes i Paris, hvilken tidigare beboddes af den berömda naturforskaren *Buffon* under dennes intendantskap vid nämnda institution ("Jardin du roi", som den då hette), har helt nyligen uppsatts en minnestafila, som nu högtidligen invigts.

ETT VÄRDEFULLT FYND: WATTEAUS PARIS-ATELJÉ.

I en liten byggnad i det gamla Paris har man i dagarna lyckats konstatera, att här en gång den ryktbare franske roccoco-målaren *Watteau* haft sin ateljé (X).

EN "ODÖDLIG" KOMPOSITÖR:

CHARLES LECOQC.

Telegrafen bragte helt nyligen svenska pressen bud om den frejdade gamle operettkompositören *Charles Lecocq's* död, och tidningarna innehöllo dödsrunor. Men döm om vår redaktionella häpnad, när vår telegrafiska anhållan hos en af våra franska fotografifirmor om ett porträtt af *M. Lecocq* besvaras med ett älskvärdt skrift-

ligt meddelande: "Mycket gärna — *M. Lecocq* hade till och med själf lofvat sitta för oss, på det att Ni må kunna införa ett hittills oreproduceradt porträtt af honom — —" Och som vidimering en egenhändig skrifvelse från *Lecocq*, daterad så pass långt efter dödsbudet som den 23 februari 1911 — — —

Civilités empereuses

Ch. Lecocq

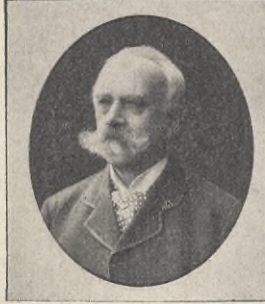
23 février 1911

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

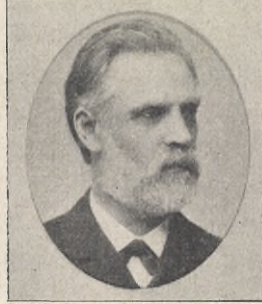
* Data här nedan och å nästa sida.

F. O. G. DE GEER.
Friherre. Landshöfd. — Marie-
stad. Nyvald led. af Riksd. F.
K. Se arg. XI:33.

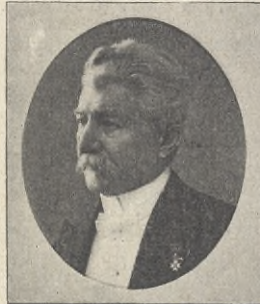
B. A. J. C. ROSENCRANTZ.
Kammarherre. Godsegare. —
Skanör. 80 år 26 Febr.*

J. A. BÅNG.
F. d. Bruksegare. — Stockholm.
80 år 26 Febr.*

N. P. NORDSTRÖM.
Grosshandlande. — Karlskrona.
65 år 25 Febr.*

J. A. T. BORGSTRÖM.
Apotekare. — Karlskrona.
70 år 27 Febr.*

E. W. WELANDER.
Professor. — Stockholm.
65 år 4 Mars.*

G. NAUMANN.
Med. dr. Öfverläkare. —
Göteborg. 65 år 8 Mars.*

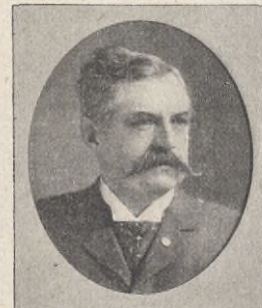
C. J. E. HÆGGLUND.
Arkitekt. — Stockholm.
60 år 3 Mars.*

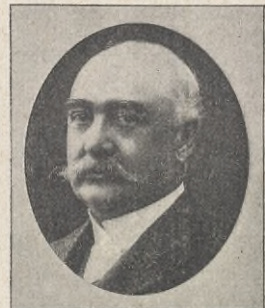
C. A. JÄGERHORN †.
F. d. Fängelsedirektör. — Ve-
nersborg. F. 31. † 12 Febr.*

J. NILSSON †.
Landtbrukare. Landstingsman.
Kommunalordförande. — Toarp,
Oxie. F. 41. † 2 Mars.

P. BERGHAUS †.
V. Konsul. Grosshandlande. —
Göteborg. F. 45. † 21 Febr.*

A. W. KOCH †.
Konsul. Grosshandlande. —
Göteborg. F. 48. † 27 Febr.*

BÖRJE ROSENCRANTZ. 53 n-löjtn. v. Skånska dragonreg. vid hvilken 10 generationer af ätten varit officerare, tog älskad som ryttmästare 83 för att öfvertaga fädernegödsen Gyllebo och Fredriksborg. Nämndeman. Kammarherre sedan 89.

AUGUST BÅNG. Idkade på sin tid skepps- o. bruksrörelse i Gefle numera bosatt i Stockholm. Marin- o. landskapsmalare, led. af Sällsk. Idun.
NILS NORDSTRÖM. Etablerade 76 i Karlskrona den betydande vinhandelsaffär som fortfarande bär hans namn. Led. af drätselkammaren 87 o. dess ordförande sedan 01, led. af stadsfullmäktige 91 o. dess v. ordf. sedan 09. Landstingsman sedan 02. Styr.-led. i Sparbanken, i Lifränte Anstalten o. i Smål. E. Bank, v. ordf. i Lasarettstyrelsen. Är sedan många år en af Karlskrona samhälles ledande kommunallid, hvilens arbetsamma och kraftiga ingripande till frömma för undervisning, helsövärd, handel och kommunikationer är allmänt erkänd.

AXEL BORGSTRÖM. Apot.-ex. 65, efter anställa. å olika apotek innehafvare af apot. Göta Lejon i Karlskrona sedan 73. Led. af stadsfullmäktige sedan 77, af kyrkoråd, styr.-led. i A-B. Blekinge Bank, i Karlskrona—Vexjö järnv. a-b., i Lifränte- o. Kap. försäkr.-anst.; ordförande i Karlskrona Fiskeriförening, har B. egnat stort och resultatgivande intresse af länets fiskeriangelägenheter. Ordförande i Sydöstra Sveriges Apotekares kretsförbund.

EDVARD WELANDER. Stud.-ex. 63, med. dr. 80, öfverläkare v. sjukhuset St Göran i Stockholm 88, e. o. professor i syfilidologi v. Karol. Inst. sedan 96. Utöfvat en för landet utomordentligt betydande och af utlandet

synnerligen uppmärksammas verksamhet, afseende behandlingsmetoder vid sjukdom tillhörande hans vetenskapliga område. — En yttring af denna verksamhet är också det af W. skapade "Lilla Hemmet", till frömma för sjuka barn, ett genialiskt föregångsverk. Vi hänvisa till biografii o. helsidesporträtt i arg. VII:25.

GUSTAF (GÖSTA) NAUMANN. Stud.-ex. 67, med. dr. 91, lasarettläkare i Helsingborg 79, öfverläkare v. Sahlgrenska Sjukhuset i Göteborg sedan 98. Led. af Sv. Läkaresällskapet o. af Militärläkareföreningen samt vice ordförande i Allm. Svenska Läkaresällskapet sedan dess stiftan le. Led. af Vet.- o. Vitt. samh. På sin tid stadsfullmäktig i Helsingborg.

ERNST HÆGGLUND. Elev v. Tekn. skolan o. v. Fria Konst. Akad., derefter anst. å arkitektbyrå, samt egen arkitektverksamhet i Stockholm sedan 82. Utöfvat ritningar å folkskolebyggnader i olika Stockholmsför-samlingar, Birger Jarls bazar, cirkus å Djurgården m. fl.

CARL AXEL JÄGERHORN †. Egnade sig först åt det militära yrket, blef fanjunkare o. tog 70 älskad ur krigstjenst. Befälhavare v. Central-fängelset å Långholmen s. a., direktör v. länsfängelset i Östersund 72—01, flyttade 04 t. Venersborg. Var på sin tid stadsfullmäktig i Östersund, ordf. i Fattigvårdsstyrelsen samt led. af Hushäll.-sällsk.

PAUL BERGHAUS †. F. i Westfalen, etablerade sig 68 i Göteborg som köpman i järnmanufakturbrancen, hvilken af B., efter att ha nått en betydande utveckling, öfverlemnades i andra händer. Amerikansk v. konsul 96.

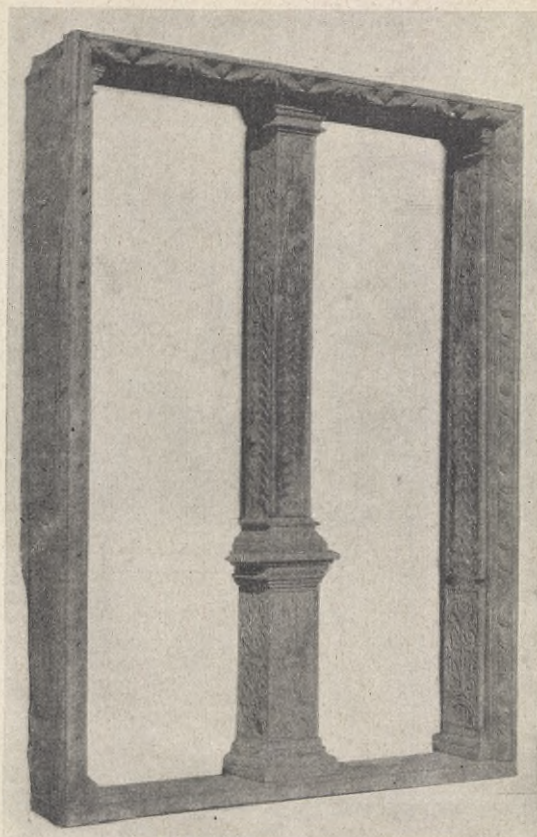
Efter porträtt. Klisché: Bengt Sjöveersparre.

Den berömde kemisten, professorn vid Berlins universitet *Jacobus Henricus van't Hoff* har aflidit i en ålder af 59 år.

van't H. erhöll 1901 Nobelpriset i kemi för sina banbrytande arbeten öfver det Osmotiska trycket och den kemiska dynamiken. Genom sina undersökningar på atomteoriens och molekyllärens områden har van't Hoff gjort de för kemiens teori viktigaste upptäckter som skett sedan Daltons tid. Hans undersökningar ha i väsentlig grad främjat den storartade utvecklingen af den fysikaliska kemien och öppnat vidsträckta vyer för den naturvetenskapliga forskningen.

(STILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

AUGUST KOCH †. Efter afslutade skolstudier och anställning i utlandet inom tobaksbranchen, etablerade K. 69 egen firma i Göteborg för cigarrimport, hvilken affär vunnit en betydande omfattning och anseende. Sedan 95 ledamot af stadsfullmäktige. Led. af Styrelsen i Allm. Fastighetsegareföreningen i Göteborg 93, sedan 02 dess ordförande. Sedan många år styrelse- eller direktionsledamot af Ränte- o. Kap. försäkr.-anst., Göteborgs stads Sparbank, Göteborgs Handelsbank (vice ordförande), stadens Renhålln.-verk, stadens Sparvägar (1900—07, ordförande derst.), m. fl. Hufvudman i Allm. Pensions- o. Enkekassan i Gbg, deputerad i Ränte- o. Kap. försäkr.-anst. Sedan 03 Cubansk konsul.

Öfre bilden:
EN VÄL BIBEHÅLLEN 600-ÅRIG
FÖNSTERBÅGE.

Nedre bilden:
HUSET VID ST. ÖSTERGATAN, Ystad,
där fynden gjorts. Märkvärdigt nog
lär denna byggnad aldrig ha varit
restaurerad. (Äfven af väggmålningarna — se nedan — ha vi erhållit
fotos, men återge ej dessa, enär de
i tryck skulle blifva mycket litet
urskiljbara.)

Foto. Marcus, Ystad.

Klisché: Bengt Sjöveersparre.

Vid reparation i ett gammalt medeltidshus i Ystad, tillhörande en handlande Petterson därstädes, ha påträffats 600-åriga väggmålningar m. m. på den ursprungliga muren och under flera lager af stenar och ditsmetad kalk. Man håller nu på med väggarnas blottande. Af hvad som redan upptäckts, tycks framgå att ett synnerligen vackert fynd föreligger.

Möjligen kommer fastigheten att förvärfvas af fornminnesföreningen på platsen.

Redaktionen för HVAR 8 DAG ansvarar för emottagna manuskript endast om 20 öre i frimärken åtfölja desamma.

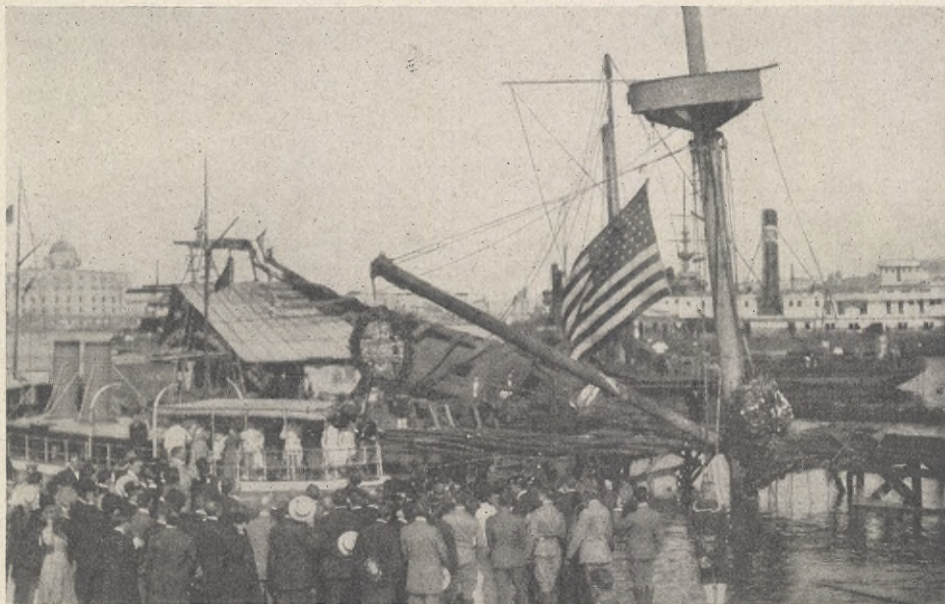

DELTAGARNE I DEN TYSKA TRANSATLANTISKA FLYGEXPEDITIONEN: Fr. v.: Förders, Müller, Brucker, dr: Gans, Friedländer, dr: Alt. (Efter fotografi.)

I spetsen för den tyska transatlantiska flygexpeditionen (se äfven n:r 22), hvilken i april startar från Kap Verde på Afrikas västkust med Antillerna som mål, står en tysk-amerikan Brucker och en kapitalist från München, dr: Paul Gans, som skänkt de första medlen. Expeditionens huvuddonator är den schweiziska chokladfabriken Suchard.

F. n. pågår i Havannas hamn arbetet med uppdraget af det amerikanska krigsskeppet "Maine", hvars explosion för 12 år sedan ledde till spansk-amerikanska krigets utbrott.

Dykareundersökningen lär ha ådagalagt, att explosionen kommit inifrån, alltså icke kunnat vara ett verk af spanjorerna, skriver till oss den svensk, som tillställt oss vidst. foto. — För sista gången torde man nu i Havanna ha firat årsminnet af katastrofen.

Ljfer fotografi.

I HAVANNAS HAMN: UPPTAGANDET AF "MAINE".

VECKANS DAGAR

27 febr. Är hertigens af Västergötland 50-årsdag. — Skånes handels-, industri- och sjöfartskammare beslutar på sammanträde i Malmö på det lifligaste tillstyrka hällandet af en baltisk utställning år 1914, i den utsträckning kommittéens förslag. Det torde bli den största som någonsin hållits i Norden. — Afslutas lärrottsveckan i Umeå.

— Tillkännagives officiellt ministären Briands afgång. — Bildas i Berlin en förening för upprättande af en världsspråkbyrå.

28 febr. — Senator Monis erhåller af president Fallières i uppdrag att bilda den nya franska regeringen.

1 mars. Besvarar statsministern i Riksdagens A. K. hr Lindhagens interpellation rörande vattenfallsutredningen.

— Från det alltjämt pågående mexikanska inbördeskriget meddelas att de upproriske nu eröfrat staden Fronteras.

2 mars. Drottning Victoria af Sverige afser från Karlsruhe till Capri. — Anlända till Stockholm konungen och drottningen af Danmark jämte prinsessorna Thyra och Dagmar samt prins Gustaf.

— Från Paris meddelas att den nya regeringen nu är färdigbildad, med Monis som konseljpresident. Delcassé har ingått som marinminister. — Engelska underhuset antar vid andra behandlingen vetobillen med 368 röster mot 243.

3 mars. Förrättas i prins Carls palats på Djurgården hertigens af Östergötland dop. — Överlämnar Svenska vattenkraftföreningen till konungen en märklig framställning i den norrländska vattenfallsfrågan, däri begäres förmånligare arrendevillkor för de omtvistade vattenfallen.

— Aflider Nobelpristagaren i kemi, professor J. H. van't Hoff. — Från Kina komma underättelser att man där synes stå inför det omedelbara utbrottet af ett nytt boxar-uppror, riktadt icke allenast mot dynastien utan också mot prinsarne. De utländska makternas representanter ha anhöllit om särskildt beskydd.

4 mars. Grafbrand i Grängesberg: Granlundsgrufvan härjas af eld. Ingen människa omkommer.

5 mars. Inviges Stockholms nyaste barnsjukhus, Simon och Mathilda Sachs' minne. — Svår drunkningsolycka vid Jönköping: tre ynglingar omkomma i Munksjön.

INNEHÅLL

Jöns Bromée. — Svenska bilder för dagen. — "Gösta Berling" dramatiserad. — Ett furstjubileum. — De kungliga danska gästerna. — Hertigens af Östergötland dop. — "Titus" å K. Dram. Teatern. — Franska porträtt och bilder för dagen. — "En underlig dag" af Bo Bergman. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — J. H. van't Hoff. — Fornfynd i Ystad.